
*Сто начина да се сбогуваи. Стоици сълзи във очите.
Сто начина да бъдеш сам, когато тръгнеш под звездите.
Казвам сбогом, сбогом, сбогом, крещя го с мощен глас.
Когато върна си гласа, дали ще помня кой съм аз?*

Грейс

Стиснах очи. Можех да видя лицето му, жълтите му очи, тъмната му коса. Спомних си съвършения начин, по който пръстите ни се преплитаха. Спомних си как седях до него в някаква кола, която май вече не съществуваше.

Обаче не можех да си спомня името му. Как бе възможно да забравя *името му*?

Сам.

Името му внезапно се завърна заедно с хиляди други неща: неуверено прошепнати в ухото ми стихове, китарата в ръцете му, формата на сянката, образуваща се под ключицата му, начина, по който пръстите му заглаждаха страниците на книгата, която четеше. Цветът на стените в книжарничката, гласът му, приглушен от възглавницата ми, един списък с новогодишните обещания, които всеки от нас беше записал. После дойде и останалото: Рейчъл, Изабел, Оливия. Том Кълпепър, който хвърля мъртъв вълк пред мен, Сам и Коул.

Родителите ми. О, Божичко. Родителите ми. Спомних си как стоях наред кухнята им и чувствах как вълкът вътре в мен се опитва да изпълзи навън, докато се карах с тях относно Сам. Спомних си как натъпках раницата си с дрехи и избягах в къщата на Бек. Спомних си как се давех в собствената си кръв.

Грейс Брисбейн.

Бях забравила всичко това като вълк. И щях да го забравя отново.

Коленичих, защото да стоя изправена, внезапно ми се стори непосилно и обвих ръце около голите си колене. Някакъв кафяв паяк притича по пръстите на крака ми, преди да имам възможност да реагирам. Птиците над главата ми продължаваха да пеят. Ярките и горещи петна от слънчева светлина танцуваха по земята. Топъл пролетен вятър зашумоля сред младите зелени листа и клонки. Гората дишаше край мен. Природата беше продължила по нормалния си път, докато мен ме бе нямало, но сега бях отново тук – едно малко, невъзможно късче реалност. Вече няхах представа къде ми е мястото или какво трябва да правя.

Сам

Без Грейс живеех в хиляди мигове, различни от настоящия. Всяка секунда беше изпълнена с нечия чужда музика или с книги, които никога нямаше да прочета. Работа. Печене на хляб. Каквото и да е, стига да запълва мислите ми. Преструвах се, че всичко е наред, че това е последният ден без нея, а утре тя ще прекрачи прага ми и всичко ще бъде постарому, сякаш нищо не се е случило.

Без Грейс аз бях перпетуум мобиле, вечен двигател, охраняван от неспособността си да спя и от страха да не изпусна мислите си от контрол. Всяка нощ беше фотокопие на деня преди нея, а всеки ден беше фотокопие на отминалата нощ. Всичко ми се виждаше някак сбъркано: усещах къщата пълна до пръсване, въпреки че тук беше единствено Коул Сейнт Клеър и никой друг; спомените ми бяха пропити с видения за Грейс, покрита със собствената си кръв и трансформираща се във вълк; самият аз не се

променях, а тялото ми оставаше недосегаемо за сезоните. Чаках влак, който никога нямаше да спре на тази гара. Въпреки това обаче не можех да спра да чакам, защото кой бих бил в такъв случай? Наблюдавах собствения си свят, отразен в огледало.

Рилке бе казал: *Такава е повелята на Съдбата: да бъдеш противоположен, да бъдеш противоположен на всичко, нищо друго освен противоположен, винаги противоположен.*

Без Грейс всичко, което имах, бяха песните за нейния глас и песните за ехото, останало след нея, когато тя спря да говори.

И тогава тя се обади.

Когато телефонът звънна, аз тъкмо се възползвах от топлия ден и миех фолксвагена, изстъргвайки останките от сол и пясък, с които безкрайната зима бе рисувала по каросерията. Бях смъкнал предните прозорци, за да слушам музика, докато работя. Завинаги щях да свързвам гръмките китари, преплитащите се вокали и набиращата сила мелодия на тази песен с надеждата за онзи миг, мига, в който тя се обади и каза: *Ще дойдеш ли да ме вземеш?*

Откъс от романа „Завинаги” от Маги Стийвотър